

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság**

ítélete

Az ügy száma:

Kfv.II.38.033/2020/9.

A tanács tagjai:

Dr. Tóth Kincső a tanács elnöke

Dr. Bögös Fruzsina előadó bíró

Dr. Szilas Judit bíró

A felperes:

Felperes1

(Cím2.)

A felperes képviselője:

Dr. Hernesz Csaba ügyvéd

(Cím4)

Az alperes:

Pest Megyei Kormányhivatal

(1052 Budapest, Városház utca 7.)

Az alperes képviselője:

Dr. Czigány Eszter kamarai jogtanácsos

A per tárgya: erdővédelmi ügy

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: a felperes

A felülvizsgálni kért jogerős határozat: Pécsi Törvényszék
4.K.700.172/2020/8. számú ítélete

Rendelkező rész

A Kúria

– a Pécsi Törvényszék 4.K.700.172/2020/8. számú ítéletét hatályon kívül helyezi, az alperes 2017. február 1. napján kelt PE/FE/171-2/2017. számú határozatát az elsőfokú határozatra kiterjedően hatályon kívül helyezi és az elsőfokú hatóságot új eljárásra kötelezi;

– kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 100.000 (százezer) forint együttes elsőfokú és felülvizsgálati eljárási költséget.

A 30.000 forint (harmincezer) kereseti és a 70.000 forint (hetvenezer) felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A perben nem álló Bejelentő1 és Bejelentő2 bejelentései folytán a Somogy Megyei Kormányhivatal (a továbbiakban: elsőfokú hatóság) tudomására jutott, hogy a Település1 3B erdőrészletben (Település1 helyrajzi szám1 hrsz.) illegális fakitermelés történt, továbbá, hogy az erdőrészletet a víz részben elöntötte. A Település1 helyrajzi szám1 hrsz.-ú ingatlan (a továbbiakban: perbeli ingatan) 248/1237 arányú tulajdonosa a perben nem álló Bejelentő1, 494/1237 arányú tulajdonosa a perben nem álló Bejelentő2 és 495/1237 arányú tulajdonosa a felperes. A felperes a tulajdoni hányadából 395/1237 arányú tulajdoni részt 2016. március 29-én szerzett meg.

[2] Az elsőfokú hatóság megállapította, hogy erdőgazdálkodó a földrészletre bejegyezve nincs, ezért végzésével az eljárás megindításáról a földrészlet tulajdonosait értesítette. A perbeli erdőterület mellett a Település1 helyrajzi szám2, helyrajzi szám3 és helyrajzi szám4 hrsz.-ú ingatlanokon tőrendszer található, amelyen 2006. óta vízjogi üzemeltetési engedéllyel rendelkezik a cég1 (korábbi üzemeltetők a felperes és korábbi üzemeltető1). A Település1 helyrajzi szám2 hrsz.-ú ingatlan a felperes tulajdonát képezi, azon részlegesen víz található. Belföldi jogsegély keretében a Baranya Megyei Katasztrófavédelmi Igazgatóság arról tájékoztatta az elsőfokú hatóságot, hogy a Település1 helyrajzi szám1 hrsz.-ú ingatlan vonatkozásában nyilvántartásában nem szerepel sem létesítendő, sem üzemelő halastó.

[3] Az elsőfokú hatóság megkeresésére a Kaposvári Rendőrkapitányság arról tájékoztatta az elsőfokú hatóságot, hogy a helyrajzi szám1 hrsz.-ú erdőterület vonatkozásában a lopás büntetének gyanúja miatt tett feljelentés elévülés miatt elutasításra került. Az elsőfokú hatóság a perbeli ingatlanon történt bejelentés nélküli fakitermelés ügyében az eljárást megszüntette, az engedély nélküli erdőterület igénybevételeivel kapcsolatban az eljárás folytatta. A felperes az elsőfokú eljárás során akként nyilatkozott (2016. június 17-i helyszíni szemle, SOG/39/5006-3/2016.), hogy amikor a perbeli terület a tulajdonába került, akkor már a jelenlegi állapot állt fenn, fakitermelésre azt megelőzően került sor emlékei szerint. Előadta, hogy fakitermelést a területen nem végzett, arra engedélyt, megbízást nem adott. A felperes arra is hivatkozott, hogy a helyrajzi szám2 és helyrajzi szám1 hrsz.-on lévő, egybefüggő vízterületet ő tartja fenn, fenntartása érdekében kaszálja a szélét és rendben tartja a területet, a tó vizét szeptember végén eleresztette, a vízborítást a helyrajzi szám1 hrsz.-ú területen megszüntette (2016. október 7-én kelt, SOG/39/5006-13/2016. számú jegyzőkönyv). Az elsőfokú hatóság 2016. szeptember 20. napján helyszíni szemlét tartott (SOG/39/5006-12/2016.), amelynek során megállapította, hogy a Település1 helyrajzi szám2 és helyrajzi szám1 hrsz.-ú területein lévő vízfelület a valóságban egységesen kezelt tófelület képét mutatja. A helyrajzi szám1 hrsz.-ú területen lévő „tófelület egyértelműen halastóként üzemel, rajta (a szélén) csónak, mellette edény, amely vélhetően halaknak szánt takarmányt tartalmaz”.

[4] Az elsőfokú hatóság 2016. november 21. napján kelt SOG/39/5006-20/2016. számú határozatával a felperest erdőterület engedély nélküli igénybevétele miatt 3.900.000 forint erdővédelmi bírság megfizetésére kötelezte, egyidejűleg kötelezte az általa a Település1 3B erdőrész engedély nélkül igénybevett 0,65 hektár erdőterület helyreállítására. Az elsőfokú hatóság határozatában hivatkozott a felperes és egyéb érdekelt1 által tett által tett nyilatkozatokra és a benyújtott ortofotókra, amelyek azt bizonyítják, hogy a fakitermelés 2008 és 2012 között történt. Kifejtette, hogy az ortofotók és a légifotók alapján nem lehet egyértelműen bizonyítani, hogy a perbeli fakitermelésre az eljárás megindítását megelőző 5 éven belül került volna sor, így a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (a továbbiakban: Ket.) 94/A. § (2) bekezdése alapján az illegális fakitermelésre vonatkozó eljárást megszüntette. Arra is hivatkozott, hogy a fakitermelést követően a Település1 helyrajzi szám1 hrsz.-ú erdő művelési ágú részterületet igénybe vevő halastóként működő vízfelület kerület kialakításra, vagyis annak mezőgazdasági művelésbe vonása történt meg, ami az erdőről, az erdő védelméről és az erdőgazdálkodásról szóló 2009. évi XXXVII. törvény (a továbbiakban: Evt.) 77. § a) pontja szerinti erdő igénybevételeként minősül, amelyhez az Evt. 78. § (2) bekezdése szerint az erdészeti hatóság előzetes engedélye szükséges. A perbeli esetben a felperes nem kért előzetesen engedélyt, így az erdőterület engedély nélküli igénybevételeként minősül. Kiemelte, hogy az engedély

nélküli igénybevétel megítélése szempontjából nem az a meghatározó, hogy a jogellenes állapot mikor jött létre, hanem az, hogy a jelenlegi jogellenes állapot fennáll-e.

[5] A felperes fellebbezése folytán eljáró alperes 2017. február 1. napján kelt PE/FE/171-2/2017. számú határozatával az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Hangsúlyozta, hogy a helyrajzi szám 3 hrsz.-on kialakított műtárgy karbantartása a felperes feladata, márpedig a felperes állítása szerint ezen kötelezettség elmulasztása miatt alakult ki a jogszerűtlen állapot. Kiemelte, hogy a légifotók alapján egyértelműen megállapítható, hogy a fakitermelésre és a halastó kialakítására 2011. szeptember 29. és 2012. augusztus 25. között került sor, így valószínű a felperes azon állítása, hogy a tulajdonszerzését (2010. május 12.) megelőzően történt a jogosulatlanul végrehajtott fakitermelés és a terület engedély nélküli igénybevétele. Arra is utalt, hogy a helyszínen készült fotókon jól kivehető a csónak és a műanyag dézsában a halaknak szánt takarmány, így a felperes 2016. szeptember 20-i és 2016. október 7-i nyilatkozata, továbbá a bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a tó halastóként üzemelt, azt a felperes tartotta fenn és a lehalászást követően ő is eresztette le a vizet a területről. A perbeli földrészleten nyilvántartott erdőben utat nem tart nyilván az erdészeti hatóság, az ott a természetben sem található, így megállapítható, hogy az engedély nélküli igénybevétel területeként a halastó által elfoglalt területrészt kellett megállapításra.

A kereseti kérelem és az alperesi ellenkérelem

[1] A felperes keresetet nyújtott be az alperes határozata ellen, amelyben elsődlegesen annak elsőfokú határozatra kiterjedő megváltoztatását kérte akként, hogy az erdővédelmi bírságot és az erdőterület helyreállítási kötelezettségét törölje a bíróság és az eljárást szüntesse meg, másodlagosan az alperesi határozat hatályon kívül helyezését és az elsőfokú hatóság új eljárás lefolytatására kötelezését kérte.

[2] A felperes keresetében vitatta egyrészt, hogy nem került sor az erdő engedély nélküli igénybevételére, továbbá kifogásolta, hogy a tulajdonostársakkal szemben a hatóság nem lépett fel. Az erdővédelmi bírság összegét is jogszabálysértőnek találta, egyrészt azért, mert az utat a hatóság nem vette figyelembe, továbbá, mert nem vizsgálta, hogy időszakos vagy végleges jelleggel történt az igénybevétel. A felperes a per során indítványozta egyéb érdekelt vadász meghallgatását arra vonatkozóan, hogy ő használja mind a csónakot, mind az áztatót a vadászathoz.

[3] Az alperes ellenkérelmében a felperes keresetének elutasítását kérte, fenntartva a határozatában foglaltakat. Hangsúlyozta, hogy az engedély nélküli igénybevétel megítélése szempontjából nem az a meghatározó, hogy a jogellenes állapot mikor jött létre, hanem, hogy a jelenlegi jogellenes állapot fennáll-e. Márpedig mind a helyszínen készült fotókon, mind a felperes nyilatkozata alapján egyértelműen megállapítható, hogy a perbeli ingatlanon található tó halastóként üzemelt és azt a felperes tartotta fenn.

Az elsőfokú ítélet

[4] Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletével a felperes keresetét elutasította. Utalt arra, hogy a megállapított tényállás szerint a felperes a terület vízzel való borítottságát a hatósági eljárás folytatása alatt szüntette meg, vagyis a jogellenes állapot az eljárás megindításakor fennállt, mert a felperes az erdő mezőgazdasági művelésbe vonását fenntartotta, a területet halastóként művelte. Ezt támasztja alá a felperes 2016. október 7. napján kelt nyilatkozata is. Erre figyelemmel megállapította, hogy Evt. 77. § b) pontja szerinti igénybevétel történt, továbbá hogy a felperes volt az, aki a jogellenes állapotot fenntartotta azzal, hogy az erdő-, mezőgazdasági művelés bevonását fenntartotta és a területet halastóként művelte. A légifotók vonatkozásában kifejtette, hogy a felperes nemcsak tulajdonos a tórendszerrel érintett területeken, hanem a Településli halastavak egyik üzemeltetője 2006 óta, előtte pedig a felperes volt a Településli tavak létesítése tárgyában kiadott vízjogi létesítési engedély egyik jogosítottja, vagyis a felperes nemcsak tulajdonosként, hanem üzemeltetőként is teljes ráhatással bírt az itt elhelyezkedő tavak működésére, ismernie kellett a per tárgyát képező területet. A felperes továbbá az eljárás során maga nyilatkozott úgy, hogy a tó vizét, illetőleg annak környékét ő maga kezelte, az eljárás során a tó vizét eleresztette, vagyis a helyrajzi szám1 hrsz.-ú terület vízborítását megszüntette.

[5] Érvelése szerint életszerűtlen azt feltételezni, hogy a felperes, aki üzemeltetője volt a szomszédos 5 darab termelőtónak, ne lett volna tisztában azzal, hogy az érintett terület erdő mezőgazdasági művelésbe vonása történt. A vízjogi üzemeltetési engedély szerinti előírások betartása olyan szakmai felkészültséget igényel, ami alapján a felperes rendelkezett és így képesnek kellett lennie arra, hogy megítélje a kialakult helyzetet. Mindezek alapján nem fogadta el azt a kereseti állítást, miszerint egy természeti állapot alakult ki, amely természeti állapotba a felperes nem avatkozott bele.

[6] A jogerős ítélet az erdővédelmi bírság összegét helytállónak ítélte meg az erdészeti úttal kapcsolatos kifogás körében, kifejtve, hogy a felperes ezen kereseti hivatkozását bizonyítékkal, konkrét adattal nem támasztotta alá.

[7] Végül kiemelte, hogy ugyan a felperes nem kizárólagos tulajdonosa a területnek, azonban az erdő igénybevétele, termelésbe való kivonással járó létesítmény elhelyezése, illetőleg a tevékenység gyakorlása kizárólag a felperes részéről volt megállapítható, vagyis nem jogszabálysértő az alperesi határozat, amikor kizárólag a felperest kötelezte. Mivel pedig a felperes tekinthető igénybe vevőnek, az Evt. 85. § (1) bekezdése szerint az ő kötelezettsége az erdőfelújítás elvégzése, az eredeti állapot helyreállítása.

[8] A felperes egyéb érdekelt2 tanú meghallgatására irányuló bizonyítási indítványát mellőzte, kifejtve, hogy nincs jelentősége annak, hogy az ő tulajdonában volt-e a csónak, amit később a felperes megvásárolt, továbbá, annak, hogy milyen jellegű volt a táp, ezen körülményekre a felperes a hatósági eljárás során nem hivatkozott, ez azonban a hatósági megállapítást nem is cáfolja.

A felülvizsgálati kérelem és ellenkérelem

[9] A felperes felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az alperesi határozat elsőfokú határozatra kiterjedő megváltoztatását kérte, annak keretében az erdővédelmi bírság és a kötelezettség törlését és az eljárás

megszüntetését. Másodlagosan a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására utasítását kérte. Azt állította, hogy a jogerős ítélet sérti a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 3. § (2) bekezdését.

[10] Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság ugyan megállapította és tényként kezelte, hogy nemcsak a felperes a kizárólagos tulajdonosa a területnek, azonban úgy állapította meg, hogy az erdő igénybevétele, termelésbe való kivonással járó létesítmény elhelyezése, illetve a tevékenység gyakorlása kizárólag részéről volt megállapítható, hogy az eljárás során nem szerzett be adatokat a többi tulajdonostárs vonatkozásában és az általa indítványozott tanút sem hallgatta meg. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítási indítványainak nem adott helyt, továbbá hogy a feltárt tényállás alapján nem vont le helyes következtetést, amikor azt állapította meg, hogy ő az igénybe vevő. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság nyilatkozatait figyelmen kívül hagyta, bizonyítási indítványát mellőzte, ezzel megsértve a Pp. 221. § (1) bekezdését. Azzal is érvelt, hogy amennyiben azt állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy az illegális fakitermelést végző személye nem volt megállapítható, úgy indokolás nélkül maradt az a megállapítás, hogy az erdőterület helyreállítására miért őt kötelezték. E körben az ítélet jogszabályi hivatkozást sem tartalmaz, ahogyan az érvelésére az ítélet indokolása sem ad választ. Kiemelte, hogy önmagában az, hogy a hatóság felszólítására megszüntette a kialakult állapotot, elfogadhatatlan magyarázat, ahogyan az is, hogy mivel a perrel nem érintett szomszédos halastavaknak bejelentett vízjogi üzemeltetője volt, így a perbeli létesítményt is ő művelte tóként. Álláspontja szerint éppen az volna az életszerű, hogy amennyiben hivatalosan másik 5 tavat üzemeltet, akkor a megfelelő engedélyeket a perbeli területre is beszerezte volna. Hangsúlyozta, hogy indokolás nélkül maradt az is, hogy a tulajdonostárs miért nem került a perbeli esetben kötelezésre, arra is figyelemmel, hogy a tulajdonostárs is rendelkezik halastóval a környéken, vagyis a bíróság azon okfejtése, amellyel őt üzemeltetőnek tekintette, a tulajdonostársára is érvényes. Állítása szerint a tényállás e körben teljesen feltáratlan, a bírósági érvelés, miszerint ez irányban is köteles bizonyíték előterjesztésére, kizárólag az ítéletből volt megállapítható. Az ítéleti érveléssel szemben arra hivatkozott, hogy az általa elismert tóművelés nem a perbeli ingatlanra vonatkozott, vagyis a perbeli ingatlan tekintetében a tó művelését nem ismerte el, szemben az ítéletben hivatkozottakkal.

[11] Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmet nem terjesztett elő.

A Kúria döntése és jogi indokai

[12] A felperes felülvizsgálati kérelme az alábbiak szerint alapos.

[13] A Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 275. § (2) bekezdése szerint a felülvizsgálati kérelem keretei között, az abban megjelölt jogszabálysértések körében vizsgálta felül.

[14] Az elsőfokú ítélet érvelése szerint a felperes az Evt. 78. § (2) bekezdésének megsértésével, az erdészeti hatóság előzetes engedélye nélkül a helyrajzi szám1 hrsz.-ú területen található erdőt igénybe vette és azt halastóként művelte. E körben az elsőfokú ítélet az alperesi érvelést osztva arra az álláspontra helyezkedett, hogy az engedély nélküli igénybe vétel megítélése szempontjából irreleváns, hogy a jogellenes állapot mikor jött létre, kizárólag annak van jelentősége, hogy a jogellenes állapot az eljárás megindulásakor fennállt-

e, márpedig a felperes a terület vízzel való borítottságát a nyilatkozata szerint a hatósági eljárás során szüntette meg, vagyis a jogellenes állapot az eljárás megindulásakor is fennállt. A felperes felülvizsgálati kérelmében vitatta, hogy a perbeli ingatlanon halastavat alakított ki és azt halastóként művelte, továbbá, hogy az alperesi határozat kizárólag őt kötelezte bírság megfizetésére és az erdőrészt helyreállítására, annak ellenére, hogy a perbeli ingatlan nem kizárólagos tulajdonosa.

[15] A Kúria megállapította, hogy az elsőfokú ítélet, elfogadva az alperes és az elsőfokú hatósági megállapítást úgy jutott arra a megállapításra, hogy a felperes a perbeli ingatlanon halastavat létesített és tart fenn, hogy nem vizsgálta meg, hogy a releváns jogszabályi rendelkezés szerint mi minősül halastónak. A halastó a halgazdálkodásról és a hal védelméről szóló 2013. évi CII. törvény 2. § 7. pontjában meghatározott olyan – elsődlegesen haltermelési célokat szolgáló, az e törvény végrehajtására kiadott rendeletben meghatározott feltételek esetén horgászatnak is helyt adó – haltermelési létesítmény, amely vízfeltöltést és lecsapolást biztosító műtárgyakkal rendelkezik, ideértve a teleltető, raktár- és ivadéknnevelő tavakat, valamint a táp- és lecsapoló csatornákat. Sem az alperesi határozat, sem az elsőfokú ítélet nem vizsgálta, hogy ezen jogszabályi fogalomnak a perbeli ingatlanon kialakult vízterület megfelelt-e. Annak ellenére, hogy az elsőfokú hatóság az eljárás során több ízben élt belföldi jogsegéllyel, ezen körülményt elmulasztotta feltárni, és azt az elsőfokú peres eljárás során az elsőfokú bíróság sem vizsgálta.

[16] Az elsőfokú bíróság továbbá osztva az alperesi álláspontot, kifejtette, hogy irreleváns, hogy a jogellenes állapot mikor jött létre, jelentőséggel kizárólag az bír, hogy a jogellenes állapot a hatósági eljárás megindulásakor fennállt. Ezen érvelés ellenére az elsőfokú bíróság nem tulajdonított jelentőséget annak a ténynek, hogy a hatósági eljárás megindításakor a perbeli ingatlan három tulajdonosa volt, vagyis a jogellenes állapot fenntartása mindhárom tulajdonos esetében vizsgálendő lett volna. Ha ugyanis a jogellenes állapot fenntartása bír jogi relevanciával és a területnek három tulajdonosa van, akkor vizsgálni kellett volna azt, hogy az egyes tulajdonosok felelőssége miként alakul, ki és miért nem tett semmit a jogellenes állapot megszüntetése érdekében. Az ingatlan tulajdoni helyzete önmagában kizárja a felperes egyedüli felelősségének megállapítását.

[17] Nem fogadható el e körben az elsőfokú ítélet azon érvelése, hogy az erdő igénybevétele, termelésből való kivonással való létesítmény elhelyezése, illetőleg a tevékenység gyakorlása kizárólag a felperes részéről volt megállapítható, ezen sommás megállapítást ugyanis az ítélet indokolása semmivel nem támasztotta alá, ahogyan ezen következtetés a hatósági eljárás során beszerzett bizonyítékokból sem volt levonható. Ezen túlmenően a Kúria rámutat arra, hogy az elsőfokú ítélet nem fejtette ki, hogy milyen, termelésből való kivonással járó létesítmény elhelyezése történt a felperes részéről, és azt sem, hogy a perbeli ingatlanon a felperes milyen tevékenységet gyakorolt, különös figyelemmel a fent idézett halastó definíciójára.

[18] A felperes felülvizsgálati kérelmében helyesen kifogásolta azt is, hogy az illegális fakitermelés tekintetében az elkövető személye nem került megállapításra, olyan többletinformáció pedig nem merült fel a hatósági eljárás során az erdőterület igénybevétele kapcsán, amelynek alapján kizárólag a felperest kellett kötelezni. Az elsőfokú ítélet azon hivatkozása, amely szerint a felperes a terület vízzel való borítottságát a hatósági eljárás folytatása alatt szüntette meg, szintén nem támasztja alá azt, hogy a perbeli ingatlan

tulajdonosai közül kizárólag a felperes kerülhet kötelezésre a bírság megfizetésére, illetve az erdőrészlet helyreállítására, hiszen a felperes mindösszesen az elsőfokú határozattal előírt kötelezésnek tett eleget, annak pedig kizárólag ő volt a kötelezettje. Az, hogy a felperes akként nyilatkozott, hogy a tó környékén a parlagfű-mentesítést és a kaszálást ő végezte, nem támasztja alá sem az erdő mezőgazdasági művelésbe vonását, és annak halastóként való művelését, sem a kizárólagos felperesi kötelezést. Végül önmagában az, hogy a perbeli ingatlan felperesen kívüli további két tulajdonosa által tett bejelentésre indult meg a hatósági eljárás, az ő felelősségüket automatikusan szintén nem zárja ki.

[19] Az Evt. 81. § (1) bekezdése szerint valóban nem az erdőterület tulajdonosát, hanem az igénybe vevőt kell kötelezni az erdő engedély nélküli vagy engedélytől eltérő igénybevétele esetén a helyreállításra (és a bírság megfizetésére), azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok nem támasztották alá, hogy az igénybe vevő kizárólag a felperes lett volna, így azt sem, hogy kizárólag őt kellett kötelezni a helyreállításra és a bírság megfizetésére.

[20] A felperes kifogásolta felülvizsgálati kérelmében, hogy az általa indítványozott bizonyítást (egyéb érdekelt² tanúkénti meghallgatása) a bíróság nem rendelte el. Az elsőfokú ítélet azon indokolása, amely szerint a felperes bizonyítási indítványának mellőzésére azon okból került sor, hogy a felperes a csónak, illetve táp milyenségére a hatósági eljárás során nem hivatkozott, azért alaptalan, mert az alperes volt az, aki a halastó üzemeltetését azon körülmény alapján is alátámasztottnak látta, hogy a csónakban haltáp volt, ezen körülmény pedig először az alperesi határozat indokolásában jelent meg. A felperes ennek cáfolatára indítványozta a vadásztársának (egyéb érdekelt²) meghallgatását.

[21] A felperes arra is helyesen hivatkozott felülvizsgálati kérelmében, hogy a szomszédos ingatlanokon található tavak jogszerű üzemeltetéséből éppen arra lehet következtetni, hogy amennyiben a felperes a perbeli ingatlanon kialakult/kialakított halastavat üzemeltetni kívánta volna, a megfelelő engedélyeket beszerezte volna.

[22] Mindezek alapján az volt megállapítható, hogy a felperes helyesen hivatkozott arra, hogy az eljáró hatóságok a tényállást nem tárták fel megfelelően, sem az erdő engedély nélküli igénybevétele, sem az elkövető személye tekintetében, az az ítélet pedig, amely a tényállás tisztázási kötelezettség megsértésével meghozott határozatokat jogszerűnek fogadta el, jogszabálysértő. A feltáratlan tényállás miatt nem ellenőrizhető az, hogy a hatóság, illetve a hatósági határozatokat felülbíráló elsőfokú bíróság helyes jogkövetkeztetésekre jutott-e.

[23] Mindezekre tekintettel a Kúria a Pp. 275. § (4) bekezdése alapján az ítéletet hatályon kívül helyezte és az alperesi és az elsőfokú határozat hatályon kívül helyezésével az elsőfokú hatóságot új eljárás lefolytatására kötelezte. Az új eljárás során az elsőfokú hatóságnak a tényállás-tisztázási kötelezettségnek eleget téve további vizsgálatot kell folytatnia annak megállapítása érdekében, hogy a perbeli területen kialakult tó halastóként üzemelt-e, vizsgálni kell ennek alapján azt is, hogy az erdő igénybevétele megtörtént-e, és annak esetleges megállapítása esetén vizsgálni kell nemcsak a felperes, hanem a perbeli ingatlan valamennyi tulajdonosának jogszabálysértés megvalósulásában történt közreműködését.

A döntés elvi tartalma

[24] *A tényállás-tisztázási kötelezettség megsértésével hozott határozatok ellen benyújtott keresetet elutasító ítélet jogsértő, mert a tényállás határozathozatalhoz szükséges mértékben történő tisztázatlansága miatt a határozatok jogszerűsége nem vizsgálható.*

Záró rész

[25] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet tárgyaláson kívül bírálta el, figyelemmel a veszélyhelyzet során érvényesülő egyes eljárásjogi intézkedések újbóli bevezetéséről szóló 112/2021. (III. 6.) Kormányrendelet 36. § (1) bekezdésére, továbbá hogy a (3) bekezdés szerinti nyilatkozat a felperestől a megadott határidőn belül nem érkezett.

[26] A Kúria a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest a felperes elsőfokú és felülvizsgálati eljárásban felmerült költségének megtérítésére.

[27] A kereseti és a felülvizsgálati eljárási illeték a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján az állam terhén marad.

Budapest, 2021. március 31.

Dr. Tóth Kincső s.k. a tanács elnöke, Dr. Bögös Fruzsina s.k. előadó bíró, Dr. Szilas Judit s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő